

Petra Koršič

Foto: DK

Moje dlani

Druga dlan

Ko vidim roko, ki objema
neko glavo, dlan, ki stiska
neki obraz, ustnice, pritisnjene
na neko lice, in oči, ki ob tem

mižijo, se vprašam le, čigavo
notranjost zakrivajo okna
veke, če v nekom
prepoznam
sebe.

Prstanca

Dva, ki se bojita,
dva, ki ne zaspita,
ne zaspita niti
po tem, ko se ljubita.

Dva, ki se borita,
dva, prestrašena, ki se
vlečeta skupaj, ko sta
skupaj.

Tvoja dlan

Naj se ta noč nikdar
ne konča. Manjka samo
odvijanje embalaže
kot zagotovilo, da nekaj

je notri. Z desno dlanjo
se dotikam levega ramena,
poskušam, ugibam, da bi
občutila, kako je, ko je
dotik tvoj.

Dlani na ušesih

Visokoleteče besede
strmoglavljajo. Prazne
se spuščajo k tlom.
Druga za drugo počijo,
ko se jih dotakne
nevidna bucika.
A pok se sliši.
Tudi lisice ga slišijo,
ko se pririvajo
v krdelu.
Sliši se predirno.

Vse moje ptice
zaprhutajo s krili.

Prstanec

Z leve doni tišina, z desne
udarja praznina, v sredi
se nalomita, na balkonu

cvetijo marjetice, tako
bele, v kotu je kaktus
pognal rdeč cvet, prvič,

ogledalo v kopalnici je
polno sledi, že dolgo ni
nihče zbrisal sledi vode

in drugih tekočin, mastni
madeži odtisov dlani,
prstnih blazinic, pečat

tudi na modri
ovojnici, tišina in
praznina se zlijeta.

Mezinec

Prodaj svojo zlagano
podobo, prodaj jo,
pokloni jo klošarju,
klovnu v cirkusu,

zaveži si jo okoli vratu
in blejaj naokoli, blejaj,
dolgo in vztrajno, ali
pa jo poljubi, skloni se

do zemlje in jo sprejmi,
njo otožno, položi jo
v skrinjico in zakoplji
na vrt, ko začutiš, stopi

do nje in jo zalij, naj raste
in cveti sončnica, lobodika,
hmelj, vrtnica, naj raste,
kar mora, iz mezinca.

Sklenjene dlani

Naše želje so se stekle v
krog. A kolo se ni zavrtelo,
sonce se ni obrnilo. Odjeknil
je strel – en je ostal, kjer je
bil, kar si je vzel, kar so mu
dali – in nas je izstrelilo
skozi dolgi koridor,
vsakega na drugo
stran
svoje
želje.

Sedem prstov

Ko sem se dala
sedmemu, ko me
je ta vzel, me je
razdevičil. Vsa bela
postelja rdeča. In vso
noč sva ribala, koščke
organov sestavljala
skupaj. Tako malo je
treba in tako dolgo
prečakati. Da se rodi
otrok.

Dlan v dlani

Če ni pristno, naj odmre
danes. Če je premica, naj
se danes omeji v daljico
ali pa sklene v krožnico

in teče, teče svoj krog.
Noč naj rodi jutro, ko ptič
preleti okno in zaprhuta,
ko se najina koraka

v plesu zatakmeta. Če ni
veter, ki se zaziba v boke,
naj bo tornado in poleže
telesi in razpiha zadnjo

zvezdo, ki sveti
na pogorišče.